

הילד הקטן עם טובה הגדולה

כתב ז'ק בחדולף
ציורים אורליוס באטליה

איליה ידע לנגן רק מנגינה אחת שנקראה
"שינה עמוקה". זה היה סיפור על ספינה בים
והמלחים שלה. הצליל ירד נמוך, נמוך כמו
זה

"המלחים"
ישנים

עמוק

עמוק

א

א

א

עמוק"

איליה אהב את השיר אבל אמא שלו אמרה
"איליה, לא בבית, בבקשה. איליה, אינני יכולה
לחשוב בכלל על עבודות הבית כשאתה מנגן."

"כן, אמא" אמר איליה ולקח את הטובה לחצר
אחורית של הבית.
"א-א-א-א" נשמע שם הקול של הטובה
הגדולה.

"ואוווו" יללו כל כלבי השכונה.
"וי!" קראו כל השכנים.

הכומר לא יכול לכתוב את הדרשה.

הסוסים של האיכר ברחו מאורווה.

המלחים
ישנים

עמוק

עמוק

א

א

א

עמוק"

איש המכולת הפיל את כל
הביצים שלו!

כולם הסכימו שהעיר חייבת לעשות משהו כדי
שאיליה יפסיק לנגן בטובה שלו.
כולם באו לאמא של איליה.
"אנו אוהבים מוסיקה" אמרו "אבל זה הרבה יותר
מדי!"
"אבל איליה צריך להתאמן" אמרה אמא של איליה.
"אולי, אבל לא כאן" אמרו השכנים.
"אנו צריכים למצוא מקום טוב יותר" אמרה אמא של
איליה.
"כן, מקום יותר טוב" הסכימו השכנים "אבל איפה?"

איליה יצא לשדות. היום היה
חם והוא היה עייף.
אבל המשיך ללכת.

"אני יודע" קרא איליה.
כולם הפסיקו לחשוב והביטו עליו.
"אלך לשדות. שם איש לא ישמע אותי."
"נהדר" אמרו כולם.
"רעיון יוצא מהכלל!" הסכימו.
"איליה הוא ילד טוב" אמרה אמא של איליה

אחר כך ניגן "שינה עמוקה".
איש לא התנגד, כי הרי לא היה שם איש.
ובכל זאת מישהו שמע!
מעבר לגבעה רעו פרות.

הוא עצר בסוף רחוק מהבית.
הוא הוציא את התווים ולקח את הטובה.
בהתחלה ניגן "אומפה.. אומפה.. אומפה..."

"א-א-א" נגנה הטובה.

הפרות הרימו את ראשיהן. הן עוד לא שמעו
משהו דומה. הן התחילו להתאסף במקום
אחד. הן התחילו לנוע אל מקור הצלילים
המוזרים.

האיכר שמע אותן. "וי!" אמר "הפרה הזקנה
שוב נפלה לתוך התעלה."
עם קלשון ביד הוא רץ דרך השדה.
כשראה את איליה כעס מאוד.
"אינך יכו לנגן כאן בטובה" אמר "זה מחמיץ
את החלב בפרות."
"אוי!" נאנח איליה.

"מוו!" אמרה אחת,

"מווו.. מוווו..." אמרה השניה.

ואז בא לו רעיון גדול.
מרחוק הוא ראה את הים..
"אלך עד הים" אמר איליה "שם ישנם רק דגים
ושחפים, ואותם הטובה שלי לא תטריד.

הוא הרים את הטובה והתחיל לכת הביתה.
השמש קרנה על גבו. הוא היה צמא ועייף.
"מוכרח להיות מקום כלשהו בעולם שבו אוכל
לנגן בטובה" נאנח.

אך כשאיליה הגיע לסלעים הפעמון לא היה שם, הגלים סחפו אותו. לא היה כל צלצול שיכול להזהיר את הספינות.

הוא הגיע לים, עלה לסירה והתחיל לחתור, מה שיותר רחוק מהחוף. סלעים מסוכנים עמדו בפתח הנמל. פעמון גדול צלצל לרגלי הסלעים כדי להזהיר את הספינות הנכנסות לנמל.

הספינה נמצאה עכשיו איפה שהוא, באמצע הים.

לא היה צלצול אזהרה כדי להזהיר את רב-החובל כשהוא קרוב לסלעים.

ובאותו יום ערפל כבד עלה מהמים. הוא כיסה הכל, אפילו את הסלעים הקרובים לנמל.

כל יום ספינת קיטור הביאה נוסעים וסחורות לעיר בו גר איליה.

ואיליה נשאר. והוא ניגן. הוא ניגן "שינה
עמוקה" כי זו הייתה המנגינה היחידה
שהוא ידע.

הספינה עלולה הייתה לעלות על שרטון.
"אשאר כאן, ואנגן בטובה שלי" החליט איליה
"זו תהיה האזהרה."

כלבי ים אחדים התחילו לנבוח בזעם.
"אוק, אוק!"

שחף אפור גדול התחיל להסתובב מעל ראשו. ואחריו עוד אחד. ועוד אחד. "אוו, אוו. אוו" הם קראו בכעס.

הספינה התקרבה יותר ויותר.
רב-החובל הסתכל לתוך הערפל.

"אני מצטער מאוד שאתם לא נהנים מהמוסיקה שלי" אמר איליה בנימוס "אבל אני לא אלך מכאן." והוא המשיך לנגן כדי להזהיר את הספינה מהסכנה.

"א-א-א זהירות" ניגנה הטובה של איליה.
אנשי האנייה הופתעו.
"עצרו את האנייה" קרא רב-החובל "תורידו
סירה ותבדקו מי מנגן כאן, באמצע הים."

הוא לא ראה דבר. הוא הקשיב לצלצול
האזהרה של הפעמון, אך לא שמע דבר מלבד
רעש הגלים.
אך מה הייתה המוסיקה הזאת?

וכך הם מצאו את איליה, וכך ניצלו מפגיעה
בסלעים.

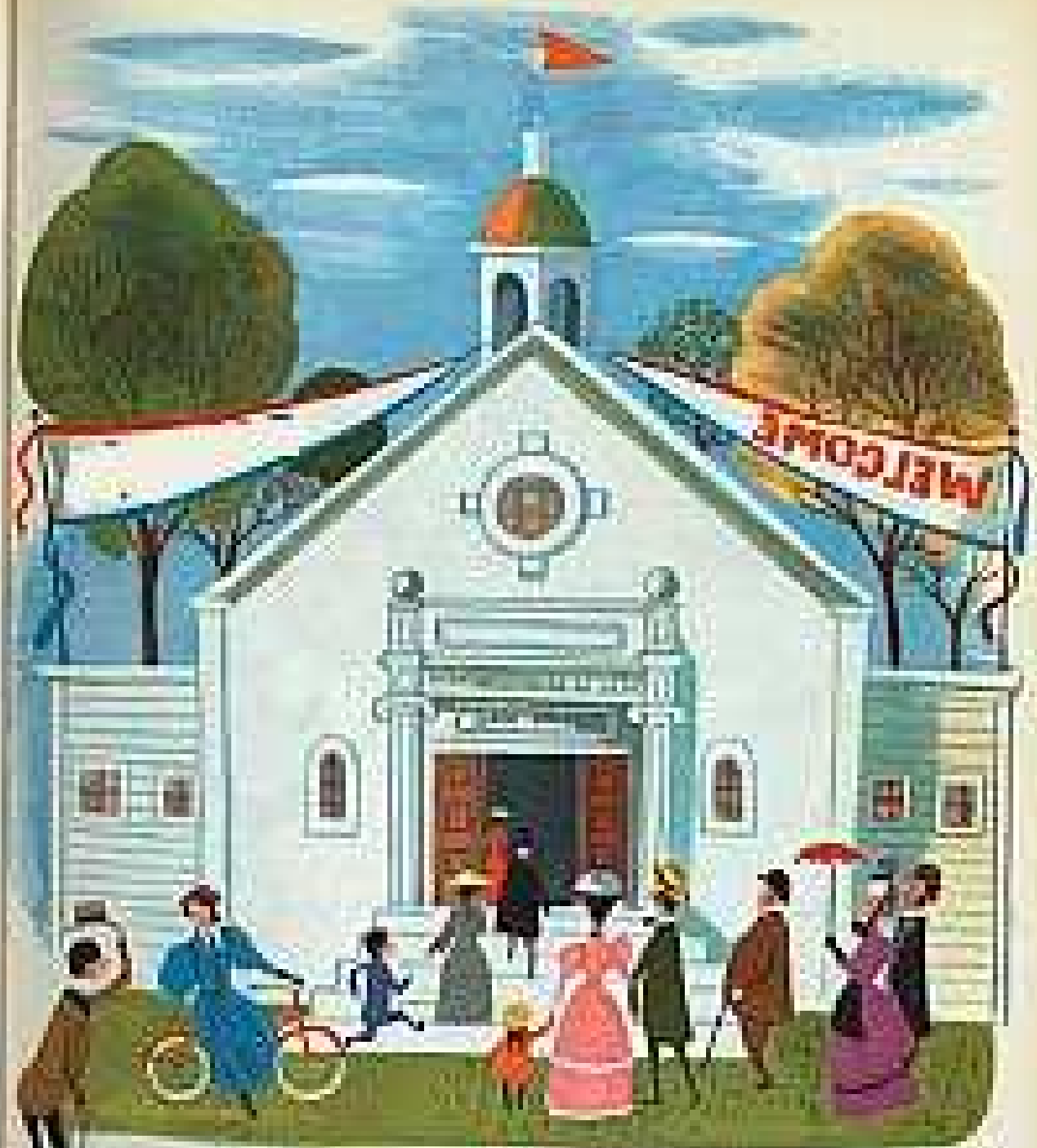
"הילד האמיץ הזה הציל את חיינו" אמר
רב-החובל של ספינת הקיטור.
כל הנוסעים הריעו לאיליה.

כשהספינה הגיעה בסוף לרציף כל העיר שמעה
על גבורתו של איליה.
"חייבים לתת לו פרס" אמרו כולם.

ראש העיר נתן לאיליה מדלית הוקרה
והודיע שהעיר תשלח אותו לבית הספר
למוסיקה.

אסיפת תושבים גדולה התקיימה בבית העיריה.

כולם הריעו ואמרו שאיליה הוא גם חכם כמו
שהוא אמיץ.

איליה הודה לראש העיר. "עכשיו אוכל לנגן
כמה שרק ארצה" אמר "בית הספר הוא כל כך
רחוק מהעיר שהנגינה שלי לא תפריע לאיש."

